

Silay Ferenc
VIRRASZTÓ MADARAK

Jégszirmú reggelek tejfinom fátylai
alatt arcunk egymástól távol: füstben
szendereg, fekete ruhás vénasszonyokat éget
a NAP, virrasztó madarak árnyékától
púposodik a táj, zúzmara-poharamba véred,
sisakos árnyak cirógnak, s bennem ébred
fekete imája a létnek, harang-ablakban a csönd,
a magány hamu-szárnya ledönt tavaszt nyarat,
harangzúgásba öltözöm, feléd az út egy lépés, egy virág,
s tovább kering a láz: árnyadat szegzem hóra,
szívem éjeid bevilágító golyó-rózsa.

APÁMTÓL JÖVŐK

Lehajtott fejek fölött

havasan gubbasztó madarak.

Patkó csengés hull a tájra
hamvadt-éjú városokon át
harang-hideggel öblöget a Hold.

Vergődő napok tükrében látom: tél-hamu.

Apám arca körül szomorú éneklő-rácsok,
anyám szemében mérik könnyeiket az éjek,
az ablakban kuporgó varjak, falevelek.

Oh, a varjak éneke gyertya fényben csattog
földhöz szegez, kétarcú bábuk kígyó szemében
a jószág, nagyapám fenyő koporsóját
fölkoszorúzzák az üres agyag vázák,
s a Szülőföld Fehér Hollóját ejti a szemére.

Lehajtott fejek fölött

havasan gubbasztó madarak.

Mélybe bukott hal a kedv
repül egy pohár éji lepke
s darabokra cseng.